

LÁSKA Z OFSAJDU 2

HATTRICK

Marcy Jell

BESTSELLEROVÁ AUTORKA NOMINOVANÁ NA
ERO BEST 2023

HATTRICK

MARCY JELL

Brno, 2024
Nakladatelství © SOLIS, 2024

Vydalo v roce 2024 nakladatelství Solis,
Ladova 15, 621 00 Brno,
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
jako celkově 29. a 1. elektronickou publikaci
v edici SOLIS, první elektronické vydání.

Autor © Marcy Jell
Obálka a grafika © Pamela Kubová

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být kopírována
či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN 978-80-53005-00-5 (epub)

ISBN 978-80-53005-02-9 (PDF)

ISBN 978-80-53005-01-2 (Mobi)

Anotace

Fotbal je celý můj život, má jediná láska. Nic jiného pro mě není důležitější. Tak jo, kecám. Můj syn Lucca patří na přední příčku mých top priorit. Pak ale přišla tahle bloncka a převrátila vše vzhůru nohama. Se Selenou se nám rodina rozrostla. Na barevná srdíčka a pusinky mě neužije. Nezapomeňte, kdo jsem – přece fotbalový bůh. Jenže Phoebe není jen tak ledajaká ženská. Ona je moje "HOLKA" a ta mi nedá nic zadarmo. Kdyby šlo jen o srážku s egem. Ale...

Jak to tak vypadá, musím napravit spoustu svých přešlapů...

Limitka s ořízkou v brožované verzi, záložkou a speciálním dárkem navíc.

**A GREAT BIG WORLD, CHRISTINA AGUILERA
- SAY SOMETHING**

LADY GAGA, BRADLEY COOPER - SHALLOW

EVANESCENCE - CALL ME WHEN YOU'RE SOBER

LINKIN PARK - SOMEWHERE I BELONG

SOFIA CARSON - COME BACK HOME

ENRIQUE IGLESIAS, MARIA BECERRA - ASI ES LA VIDA

MALUMA - CORAZÓN

Playlist

Kapitola 1.

Když jsem očima přelétla v rychlosti řádky, zapalapa jsem po dechu. Opravdu se to dělo, opravdu to tam stálo černé na bílém. Zavřela jsem oči a znovu je otevřela, jestli se mi to nezdálo. Možná, že to všechno byl osud. Možná, že jsme si tím měli projít, abychom k sobě našli cestu. Byla to zkouška. *Zajímalo by mě, jakou nám osud ještě připraví...* Usmála jsem se a přitáhla si Selenu blíž k sobě.

„Je to tam? Vidím dobře?“ zeptal se mě Nicolas a otočil ke mně hlavu.

„Ano, vidím to taky,“ odpověděla jsem mu s úsměvem.

„Jsme volní,“ zašeptal. „Ted' už jsme to jen my.“

„Přesně tak. Jsme volní.“

„Věděl jsem to,“ mrkl na mě. „Zkurveně, věděl jsem, že nejsem jeho táta.“

Nechtěla jsem mu říkat, že v tom případě nechápu, proč s ní jel do porodnice, ale nechtěla jsem kazit tuhle chvíli.

„Promiň, andítku.“ Přitáhl si mě k sobě a dlouze mě políbil.

„Za co se omlouváš?“ nechápala jsem.

„Za to, čím sis se mnou musela projít,“ odpověděl mi. „Dej mi ji, dlouho jsem si ji dneska neužil.“

„Měli bychom to oslavit.“

„Nevím, jestli mě teď někdo z kluků bude chtít vidět. Hlavně Leo.“ odpověděl a pokrčil rameny.

„Tohle se musí oslavit. A Leo přijde, uvidíš. Postav se se Selenou támhle.“ přikázala jsem mu a nastavila si ho doprostřed chodby.

„Proč?“ nechápal.

„Uvidíš,“ pronesla jsem tajemně a vytáhla telefon.

Zabrala jsem je oba dva a přísahala jsem, že tohle byla nejhezčí fotka, jaká se mi kdy povedla.

Phoebe: JSME JEN MY. PŘIŠLY VÝSLEDKY DNA. DNES SE VŠICHNI SEJDEME V EMPERADORU. MUŽSKÁ PŘÍTOMNOST VAŠICH POLOVIČEK JE POVINNOSTÍ.

Zprávu i s fotkou jsem odeslala na číslo Maddie, Isabel, Emilii a Rafaela. Doufala jsem, že holky budou mít tolik rozumu, aby přesvědčily své drahé polovičky. U Rafaely jsem si nebyla jistá, kdo je její drahá polovička, ale nepochybně se schylovalo ke vztahu s Rafaelem. Ti dva se okolo sebe točili nebezpečně blízko. Přišlo mi divné, že si toho ještě stále nevšiml Nicolas.

A jestli si toho všiml, tak se rozhodl do toho nezasahovat. Což mi k němu moc nešlo.

Přišly mi čtyři identické odpovědi: „Budeme tam.“ To mi stačilo k tomu, abych rozjela svou akci.

„Zavoláš svojí mamce?“ podívala jsem se na Nicolase.

„Proč?“

„Dnes jdeme do Emperadoru. Tak aby pohlídala Selenu,“ podělila jsem se s ním o svůj plán a zamávala mu před obličejem zprávou, kterou jsem odeslala.

„Myslíš, že je to dobrý nápad?“

„Řekla bych, že je to skvělý nápad,“ ujistila jsem ho.

„Fajn, zařídím to a odvezu k ní malou.“ odpověděl mi a znovu mě políbil.

Během toho, než Nicolas odvezl Selenu, jsem si zaběhla do sprchy a smyla ze sebe únavu a stres posledních týdnů. Byla to tak očištná koupel, kterou jsem potřebovala. Zavřela jsem oči a nechala vodu, aby zbičovala mé tělo. Když se okolo mě obtočily dvě ruce, nelekla jsem se. Počítala jsem s nimi. Nemohla jsem se jich dočkat, potřebovala jsem je. V poslední době jsme na sebe neměli moc času. Buď šlo o fotbal, nebo jsem byla unavená. Otočila jsem se k Nicolasovi a přitiskla nedočkavě svá ústa na ty jeho.

„Ahoj,“ zašeptala jsem.

„Ahoj, andílku,“ usmál se, zatímco mu voda stékala po obličejí. „Chyběl jsem ti?“

„Ani nevíš jak moc.“

Jeho polibky se přesunuly na krk a do dlaně uchoopil jedno mé prso. Já slastně sykla a zajela mu rukou do mokrých vlasů. Jeho prsty zabloudily mezi mé nohy, které jsem v očekávání rozevřela, aby měl snadnější přístup. Když do mě jeho prst vklouzl, prohnula jsem se a vykřikla. Tohle bylo to, co mi takovou dobu chybělo. On, sex s ním a jeho přítomnost. *Selena spinká a my si můžeme konečně po zhojení porodních ran užít.*

Voněl tak krásně. Tak mužně, až se mi tajil dech. Jeho vždy ironický úšklebek mu nechyběl na tváři ani ve chvíli, kdy jsem se na jeho ruce blížila k vrcholu.

„Ještě ne,“ slastně zavrčel a prst ze mě vytáhl.

„Sakra, Nicolasi,“ zanávala jsem. „Z toho už se stává tradice.“

Aniž by cokoliv řekl, zajel mi rukama pod stehna a zády mě opřel o kachličky. Dala jsem ruku mezi nás a navedla ho. Když se do mě dostala jeho špička, zasténala jsem. Pomalu do mě vklouzl. Pevně jsem ho obejmula rukama kolem krku, abych se k němu co nejvíc přitiskla. Začal přirážet a já svoje steny nedusila. Pustila jsem je naplno ven a užívala si každou sekundu s ním.

Každá vteřina s ním byla devastující. Pokaždé mě převálcoval tak, jako právě v tu chvíli. Nevěděla jsem, kde je pevná zem a upřímně jsem to ani vědět nechtěla. Unášel mě s sebou do naší říše za zrcadlem a já si připadala jako Alenka v říši divů. Nemohla jsem si přát lepšího muže, než byl on.

„Andítku, už to dlouho nevydržím,“ ucedil skrz zuby.

„Už budu,“ vykřikla jsem a zhroutila se mu na rameno.

Síla orgasmu mě dohnala, kousla jsem ho do ramene a sténala. Přesně tohle jsem potřebovala. Ne sprchu, ne bičování vodou. Ale jeho, přesně takhle, přesně v tomhle. To on mě přehoupl přes okraj a já doufala, že budeme spolu padat navždy.

Nervózně jsem podupávala nohou, na které jsem měla patnácticentimetrové jehly. Přišlo mi nenormální, aby žena čekala na muže, ale v naší domácnosti to bylo naprosto normální. Zatímco já jsem na sebe hodila bílé kalhoty, blůzku a vlasy smotala do neupraveného drdolu, Nicolas ze sebe zjevně dělal Kena od Barbie. Dnešní večer pro něj hodně znamenal, doufal v usmíření s Leem stejně jako já.

I když byl jeho nejlepší přítel Danny, na Leovi mu nezáleželo o nic méně. Byli rodina, než jsem

k nim přišla a já doufala, že tomu tak bude i nadále. Usmála jsem se, když jsem ho viděla scházet schody. Měl na sobě bílou košili a na očích barevné pilotky. Vlasy dokonale nagelované a upravené. Nepochybovala jsem o tom, že ty mu zabraly nejvíc času. *Vážně si nedokážu představit naše přípravy na svatbu*, nevědomky jsem se své myšlence usmála.

„Čemu se směješ?“ podíval se na mě.

„Tobě se směju.“ kývla jsem na něj.

„Proč? Vypadám blbě?“ zeptal se mě a sklopil hlavu ke svému outfitu.

„Od kdy se z tebe stal takový narcis?“ zavrtěla jsem pobaveně hlavou a on se na mě ušklíbl.

„Sluší ti to,“ řekl mi místo odpovědi a přitáhl si mě k polibku.

„I tobě.“

Nasedli jsme do auta a vyjeli do Emperadoru, kde jsme měli rezervaci na devátou hodinu.

„Zdravím, máme tady na dnešní večer rezervovaný stůl na jméno Santos,“ řekl Nicolas hostesce, která nás přivítala. Když jsem tu mladou holčinu viděla, jak zbožně se dívá na mého muže, musela jsem se v duchu smát. Nebyla první ani poslední, která doufala, že ho přiměje pouhým pohledem, aby se do ní zamiloval. Já jsem v to taky doufala,

když jsem ho poprvé uviděla. Díky bohu, mně se to splnilo.

„Slečno? Jste v pořádku?“ naklonil Nicolas hlavu.

„Jistě... jistě. Váš stůl je připraven,“ trochu se zakoktala, vykouzčila úsměv na tváři a zavedla nás k našemu stolu. Hodiny ukazovaly devět hodin a pět minut. Rozhlédla jsem se, ale nikoho od nás jsem nezahlédla. Docela mi zatrnulo, ale doufala jsem, že holky svůj slib splní.

„Říkal jsem, že je to špatný nápad,“ zamumlal Nicolas a já mu stiskla ruku.

„Dorazí, uvidíš. Dej jim čas,“ snažila jsem se ho povzbudit.

„Jdu si sundat tu košili, necítím se na to,“ zvedl ke mně svůj zničený pohled.

„Nemůžeš tu běhat do půl těla nahatej,“ vyhrkla jsem a vykulila na něj oči.

To ho rozesmálo, až vyprskl smíchy. Konečně první opravdový smích od té doby, co jsme přijeli.

„Mám pod tím triko a k tobě do kabelky jsem si dal čepici. Nechci být v něčem, co je mi nepohodlné.“

„Nikdo tě přece nenutil brát si zrovna tohle na sebe,“ argumentovala jsem a otevřela svoji pytlouvu kabelku, ve které se opravdu ukrývala jeho černá kšiltovka. Neměla jsem tušení, kdy mi ji tam stihl dát.

„Vím, že ne,“ reagoval na mou otázku. Přidal i chabý úsměv, který jsem mu moc nevěřila. Zvedl se, když k nám přišla číšnice.

„Budete si přát?“ zeptala se, ale oči upírala pouze na Nicolase. *Změní se tohle vůbec někdy?*

„Ještě počkáme,“ odpověděl jí a vydal se směrem k toaletám.

„Já si objednám. Doneste mi, prosím, láhev šampusu.“

„Pan Santos řekl, že počkáte, neměla byste si objednávat, když si to nepřeje,“ podívala se na mě s kamennou tváří.

„Co prosím?“ vykulila jsem na ni nechápavě oči.

„Jen říkám, že se to nehodí, když jste pozvaná.“

„Máte tady někde vedoucího?“ použila jsem co nejklidnější tón a podívala jsem se na ni s lehce přivřenými víčky.

„Omlouvám se, nemyslela jsem to tak. Já jen, že ho znám, vím, jak nemá rád, když si někdo objedná a on u toho není,“ vysvětlovala mi.

Zbělaly mi klouby na rukou a šlehla jsem po ní pohledem, který, kdyby mohl, tak ji zabije.

„Znáte ho?“

„No víte, přečetla jsem toho o něm spoustu.“ Její tváře zčervenaly.

„Aha, takže ho ve skutečnosti neznáte,“ usmála jsem se a zachovávala klid.

„Osobně ne. Ani nevíte, jak jsem nadšená, že zavítal právě k nám. Myslíte, že by bylo troufalé říct si mu o fotku?“

„Děláte si ze mě legraci, je to tak?“ zasmála jsem se skoro hystericky. „Asi nevíte, kdo já jsem, že ne?“

„Upřímně ne.“ vyhrkla, „ale to je jedno, za chvíli vás stejně nahradí další. Co jsem četla, tak s ním žádná dlouho nevydrží. Třeba se tak dostane i na nás neviditelné.“

„A mám toho tak akorát dost.“ Bouchla jsem do stolu, když vtom se otevřely dveře a do restaurace vešli naši přátelé. Trochu jsem se naklonila a uviděla Lea. Oddechla jsem si a usmála se na Emilii.

„Proboha, to je Danny Gonzales,“ vypískla servírka a přimkla ruku a otevřená ústa. „Já snad omdlím. To jsou nejlepší hráči Barcelony. Tady u nás v Emperadoru.“

Proboha, jen to ne, pomyslela jsem si. Já tě křísit nebudu, holka. S chutí bych ti šlápla na krk.

„No konečně,“ usmála jsem se a stoupla si, abych je všechny objala. U Lea jsem se lehce zarazila. Jakmile se ušklíbl, obtočila jsem mu ruce okolo krku. Věděla jsem, že dnešní večer dopadne dobře. Když se o chvílku později vrátil Nicolas, zahlédla jsem jeho rozpačitý pohled, kterým těkal po klucích. Podívala jsem se na něj a přikývla.

Došel až k nám a nervózně přešlápl z nohy na nohu.

„Sorry, chlapi,“ podíval se na ně provinile a přejel si nervózně dlaní po krku.

„Brácho,“ prohodil Leo.

„Jste v pohodě?“ zeptal se ho Nicolas.

„Jako jsme vždycky byli.“

„Nikdy to dlouho nevydržíte,“ zasmál se Danny a plácl Nicolase po zádech. „Jste jak ženský. Přiznejte se, kterej z vás se na to těšil jak babka na důchod?“

Všichni jsme posílení alkoholem vyprskli smíchy a dívali se na ty dva, jak se objali. Když jsem je po dvou flaškách vína fotila, byla jsem ráda, že jsem tuhle akci zorganizovala.

Kapitola 2.

Nejlepší na dovolené bylo balení kufrů před odjezdem. I když jsem byla na dráze modelingu nová, dostala jsem od Replay i od Victoria's Secret tolik plavek, že jsem ani nevěděla, jestli je unosím, a kdybych si je měla zabalit všechny, nedala bych do zavazadla už nic jiného. Sbalit věci dětem, to už byl ale jiný oříšek. Musela jsem jim na celých čtrnáct dní vymyslet oblečení, protože i když jsme měli bydlet v chatrči uprostřed moře, nemohly nosit celý pobyt jen plavky. Plánovali jsme projet Tahiti a navštívit i pár zajímavých míst. Unaveně jsem si sedla na Luccovu postel a rozhlédla se po pokoji, ve kterém panoval chaos nad chaos. Když jsem zahlédla sadu dinosaurů, vystřelila jsem z postele. *Tak na ty nesmím zapomenout*, pomyslela jsem si. Rychle jsem je přihodila k hordě oblečení a stáhla Luccův kufr dolů do haly k ostatním třem. Nicolasovi jsem nebalila, řekl, že to zvládne a že to nedělá poprvé.

Jako správná rodinka jsme cestovali se sadou zavazadel naprosto identických, neměla jsem pochyb, že ta růžová barva byla hlavně kvůli mně a Seleně, které na tomhle vůbec nezáleželo. Tránila mě ale vzdálenost.

Cesta na Tahiti trvala pekelně dlouho. Dostat se pak z bodu A na ostrově do bodu B byla otázka několika minut.

Zajímalo mě, jak cestování děti vydrží, ale let jsme si zajistili u prestižní cestovní kanceláře, která se specializovala na přepravu dětí, pro které měla dokonce v letadle připravený dětský koutek, i vlastní postýlky, kdyby byly potřeba.

„Nepotřebuješ pomoci?“ ozval se za mnou Rafaelin hlas.

„Sakra,“ vykřikla jsem. „Ani jsem tě neslyšela, chodíš jak duch.“

„Bude ze mě Ninja,“ zasmála se a objala mě. „Jak jsi na tom, máš všechno?“ Kývla jsem hlavou k hromadě, která se kupila v hale a protočila oči.

„Přijde mi, že se tam stěhujeme,“ povzdechla jsem si.

„Zabalila jsi Luccovi dinosaury?“

„Málem jsem na ně zapomněla, ale jsou tam,“ usmála jsem se.

„Nicolasovi balón?“

„Zbláznila ses?“ vyhrkla jsem vyděšeně a obě jsme vyprskly smíchy.

„Než tam za týden přijedeme, ukoušete se nudou,“ ušklíbla se.

„Poradíme si,“ oplatila jsem jí úšklebek a vyplázla na ni jazyk.

„Kde vůbec jsou?“ položila mi otázku a rozhlížela se okolo sebe.

„Kdo?“

„Nicolas a děti.“

„Na hřišti,“ odpověděla jsem jí.

„Že se vůbec ptám,“ zasmála se.

Přidala jsem se k ní a vytáhla telefon.

Phoebe: JAK JSTE NA TOM? ZA JAK DLOUHO VÁS MÁM ČEKAT?

Odeslala jsem zprávu na Nicolasovo číslo a odložila telefon na linku.

„Dáš si kafe?“ zeptala jsem se Rafaely.

„Ne, dám si jen něco studeného.“

„Copak venku není dost zima?“ povytáhla jsem obočí.

„Hnus tohle počasí,“ přikývla a oklepala se.

I když jsme bydleli v Barceloně, pořád byl konec ledna, takže venku panovalo mrzutých dvanáct stupňů.

Nemohla jsem se dočkat tropického ráje.

Nicolas: ZA CHVILKU BUDEME VYRÁŽET DOMŮ, ALE NASTALA ZMĚNA PLÁNŮ.

Rychle jsem natukala odpověď, bála jsem se toho, co myslel tím, že změnil plány. Doufala jsem, že se nic nestalo.

Phoebe: „CO SE DĚJE?“

Nicolas: „PROMLUVÍME SI DOMA.“

Zvedla jsem oči k Rafaelle, která se na mě koukala jako na zjevení.

„Co se děje?“

„To já nevím,“ pokrčila jsem rameny. „Prý změnil plány.“

„Jak změnil plány?“ nechápala.

Zavrtěla jsem hlavou a sklopila pohled zpět na displej, na kterém se neobjevila žádná nová zpráva.

„Nic jiného ti neřekl? Neboj, nebude to nic hrozného,“ snažila se mě uklidnit a přitom se na mě podívala. Zvedla jsem k ní oči, když jsem venku zaslechla přijíždět auto. Rychle jsem kolem Rafaelly proběhla a otevřela dveře. Nicolas akorát vytahoval z autosedačky Selenu, ale Luccu jsem nikde neviděla.

„Co se děje?“ vyhrkla jsem a doběhla k nim.

„Lucca s námi nepoletí, přijela si pro něj na hřiště Carina,“ odpověděl mi a kývl na pozdrav své sestře.

„To přece nemůže, bylo to domluvené.“

„Potřebuje ho na focení,“ oznámil mi. „Nakonec jsem to naplánoval jinak.“

„Potřebuje ho na focení? A co to dítě vlastně je? Její hračka?“ rozčílila jsem se.

„Phoebe, prosím,“ zamumlal Nicolas a protřel si spánky. „Je to jeho matka.“

„A on její otrok,“ namítla jsem.

„Selena s námi taky nepojede,“ oznámil mi, jako kdyby to byla naprosto běžná věc.

„Cože?“ střelila jsem po něm pohledem. „Jak nepojede?“

„Dohodl jsem se s našima. Pojmeme tu dovolenou jako naši svatební cestu,“ mrkl na mě s úsměvem na tváři.

„V tom případě nejedu,“ zavrtěla jsem hlavou.

„Proč ne?“

„Protože tvoje mamka nemůže Selenu hlídat čtrnáct dní v kuse.“

„Mamka týden, Rafaela ten druhý,“ podíval se na svou sestru.

„Cože?“ otočily jsme se na něj obě

„Jak jsem řekl, chci to pojmout jako naši svatební cestu. Mamka s tím souhlasila. Selenu nám pohlídá, nemá s tím problém. A moje drahá sestřička to s ní ten týden taky zvládne,“ pokrčil rameny a vešel do domu.

„Nicolasi,“ namítla jsem. „Letí nám to za šest hodin a ty vymýšlíš nový plán za mými zády.“

„Rafaelo? Máš problém s tím, že budeš hlídat Selenu?“ podíval se Nicolas na svou sestru se zdviženým obočím.

„Ne. Vyberu si to od tebe jindy,“ odpověděla mu upřímně a vzala si ji od něj.

„Zrádkyně,“ zašeptala jsem.

Byl fakt, že dovolená bez dětí bude zajímavá. Bála jsem se jen toho, že Selen je na tohle moc maličká. Na druhou stranu jsem neměla důvod. Bude s lidmi, kteří ji milují. Můj strach byl naprosto zbytečný. Usmála jsem se na Nicolase a vešla s ním a jeho sestrou, která houpala naši dcerku v náruči, do domu. Samozřejmě, že mě nepřekvapil dav lidí, kteří byly na letišti. Nepřekvapil, opravdu ne. Většina těch lidí taky někam odlétala. Dokonce mě nepřekvapil ani ten dav, co držel v rukou foťáky a čekal na Nicolase za ochranou barierou. Museli jsme kvůli tomu volat Nicolasově ochrance, kterou využíval minimálně. Myslím, že kdyby tam ti chlapi nebyli, do letadla bychom se nedostali včas.

Rozhlédla jsem se a uviděla ženy všech věkových kategorií. Některé si málem trhaly vlasy a brečely. Připadala jsem si, jako kdybych se ocitla ve špatném snu, kde jsem byla na koncertě Justina Biebera. Chtěla jsem se z toho snu rychle probudit, protože než jít na jeho koncert, radši skočím z mostu.

Zamrkala jsem, ale ty ženy tam pořád stály.

„Vnímáš to všechno okolo sebe?“ Chytla jsem Nicolase za ruku.

Usmál se a otočil se na šílející dav.

„Jasně že to nevnímám, musel bych se z toho zbláznit,“ odpověděl mi.

Zvedl před sebe náš foťák a fanoušky si vyfotil. Pak na ně mrkl a vzal mě za ruku. Když se za námi ozvala salva křiku, nedalo mi to a otočila jsem se. Řekla bych, že ta žena, co brečela, právě omdlela. Zavrtěla jsem nechápavě hlavou a držela se pevně Nicolase. Proč se ty ženy takhle chovaly, jsem nechápala. Vždyť to bylo pod jejich úroveň.

„Nechceš zavolat mamce, než vzlétneme?“ podívala jsem se na něj, zatímco jsem se rovnala na sedačce, abych těch několik hodin přežila.

„Andílkú, malá je v pořádku,“ ujistil mě a stiskl mi ruku. Povzdechla jsem si a sklopila oči.

„Prostě se neboj, užij si dovolenou.“

„Dobře,“ přikývla jsem. Užila bych si ji, kdybychom před sebou neměli dvaceti sedmi hodinový let na Tahiti. Podívala jsem se z malého okénka, za kterým se právě krásná Barcelona ztrácela v přicházející temnotě.

Kapitola 3.

Byla jsem vyřízená. Už po dvou hodinách jsem nevěděla, jak si mám dát nohy nebo ruce. Když jsem rukou nekontrolovatelně vystřelila a trefila Nicolase přes obličej, neudělala jsem to schválně. Měla jsem v ní miliony mravenců z přežžení.

„Za co to bylo?“ zeptal se mě překvapeně, když si sundal sluchátka a třel si tvář.

„Promiň,“ uculila jsem se. „To samo.“

„Samo?“ podivil se a naklonil se ke mně pro polibek. Ochotně jsem mu ho dala a zvedla se.

„Kam jdeš?“ zeptal se mě a zvedl ke mně oči.

„Musím se jít projít,“ namítla jsem a pohladila ho po tváři.

„Půjdu s tebou,“ nabídl se.

„Ne, to je v pohodě. Dokoukej si ten film,“ kývla jsem směrem k notebooku. „Zavítám do baru, dám si skleničku a přijdu.“

„Dobře,“ přikývl a nasadil si zpět sluchátka.

Vydala jsem se uličkou nejdříve k toaletám. Zkontrolovala jsem se v zrcadle a projela si rukama vlasy. Přišlo mi, že po těch dvou hodinách nekonečného letu ztrácí lesk. Nechápala jsem, proč jsme neletěli Nicolasovým tryskáčem, ale neptala jsem se. Zavítala jsem do zadní části letadla, kde sedělo pár lidí a popíjelo. Let z Barcelony

na Tahiti trval opravdu dlouho, takže se lidé zabavovali, jak mohli. Dokonce jsem zahlédla i partu mužů hrajících poker. Mávla jsem na barmana a nechala si od něj nalít skleničku šampaňského. Bylo to více než letadlo. Bylo to jako být na soukromé party.

„Jsi tu sama?“ ozval se vedle mě neznámý mužský hlas. Otočila jsem se na něj a musela se usmát. Jeden z těch chlápků od pokeru.

„Jsem tu s někým,“ odpověděla jsem mu a odvrátila se od něj.

„Vážně? Nějak ho tu nevidím.“

„Protože nestojí vedle mě,“ ušklíbala jsem se a napila se ze sklenky.

„No každopádně bych byl rád, kdybys tady teď mohla být se mnou. Jsi vážně krásná, někde jsem tě už viděl,“ pokračoval a mávl na barmana.

„Skotskou a slečně ještě jednou to, co má.“

„Ne, díky. Zaplatím si za své pití sama.“

„Ale no tak, kotě,“ zavrčel. „Už vím, kde jsem tě viděl, ty děláš tu modelku.“

„No, to budu asi já,“ přikývla jsem a zvedla se k odchodu.

„Počkej, musíš si se mnou přit'uknout.“

„Já nemusím vůbec nic,“ namítla jsem.

„Ale ano, objednal jsem ti pití. Měla by sis se mnou přit'uknout a posadit se.“ Zavrtěla jsem nad jeho panovačným tónem hlavou a otočila se

k němu zády, abych se vydala za Nicolasem, když mě chytl jeho ruka za rameno.

„Neslyšela jsi mě?“ ucedil. Otočila jsem se zpět k němu a roztomile se usmála.

„Ty si vážně myslíš, že jsem tu sama, vid’?“

„Samozřejmě, protože jen idiot by tě nechal samotnou.“

„Jsem zasnoubená a ten idiot je Nicolas Santos,“ ukázala jsem na svou ruku, kde se blýskal můj prsten.

„Nevím, kdo je Santos a je mi to úplně ukradený, je to idiot,“ oznámil mi a pohodil svými blond vlasy.

„Děláš velkou chybu,“ oznámila jsem mu a doufala, že mě Nicolas půjde hledat.

„A to proč?“ zasmál se.

„Můj budoucí manžel je nejlepší útočník Barcelony, a jestli mě okamžitě nepustíš, nakope ti prdel,“ ucedila jsem. To ho rozesmálo.

„Tak tenhle Santos,“ přikývl pobaveně. „Toho bych se nebál, princezno.“ Zavřela jsem oči a v duchu se modlila za zázrak. *Máme s sebou Nicolasovu ochranku, mohl by z nich někdo teď přijít.* Uslyšela jsem za sebou odkašlání, díky kterému mi ze srdce spadl obrovský balvan. Nevěděla jsem, co bylo horší, jestli ten namyšleně arrogantní idiot přede mnou, nebo Nicolasovo odkašlání za mnou. I když jsem jeho přítomnost vítala,

bála jsem se. Ne o něj nebo o sebe, ale o to, co by mohlo přijít, kdyby ho napadl. Nešlo by jen o zaplněné plátky bulvárů, mohlo by jít o celé Nicola-sovo mistrovství. Prudce jsem se otočila k Nicola-sově našťvané tváři a položila mu ruku na prsa.

„Je to v pořádku, nic se neděje,“ zašeptala jsem.

„Ty jsi ten Santos, co v posledním zápase nedal dvakrát branku?“ zasmál se za mnou ten idiot. Viděla jsem, jak k němu Nicolas šlehl pohledem a po zádech mi přejel mráz. Tohle nebylo dobré. Tenhle pohled používal na hřišti, když ho ostatní faulovali.

„Půjdeme.“ Chytla jsem Nicolase za ruku.
„Mysli na mistrovství.“

Podíval se na mě a neznatelně přikývl. Když jeho oči opět zabloudily k muži, který mě před okamžikem otravoval, rychle jsem ho táhla pryč.

„Vidíš?“ Otočil se na mě, když jsme usedli na sedačky. „Tohle je přesně to, co mě sere. Nemůžu vůbec nic, protože se to hned všichni dozvědí.“

„Řekla bych, že si ty agresivní věci vybíjíš na hřišti, zlato,“ pousmála jsem se a dala mu pusku na tvář.

„Kdo to vůbec byl?“

„Nevím. Chtěl mě pozvat na skleničku.“

„A ty jsi šla?“ zvedl jedno obočí.

„Samozřejmě že ne, ale nebral ne jako odpověď,“ namítla jsem a vytáhla z kabelky mobil.

Najela jsem na wifi letadla, otevřela internetový prohlížeč, kde na mě okamžitě vykoukl první bulvární článek.

SNOUBENCI NA LÍBÁNKÁCH?

Útočník FC Barcelony Nicolas Santos a jeho snoubenka Phoebe Dunne, byli viděni dnes na mezinárodním letišti v Barceloně.

Mladý pár nastupoval bez dětí, Lucca Santose a Seleny Dunne Santos, jednoznačně se tedy jedná o líbánkovou cestu na jeden z ostrovů Francouzské Polynésie. Nikomu však nejde na rozum, proč Santos nevyužil svůj soukromý tryskáč a místo toho letěl mezinárodním letem.

Že by u Santosů docházely peníze, které teď slavný nejdražší fotbalista vyhazuje za pleny?

Znechuceně jsem odhodila telefon do tašky a opřela si hlavu a o Nicolasovo rameno. Nechá-pala jsem, kde brali ty informace, ale tutově jim je někdo musel dávat. Nerozhlašovali jsme, že jsme zasnoubení, věděli to jen naši nejbližší. Něco mi na tom všem nesesedělo.

Cítila jsem, jak se mi pomalu začaly zavírat oči. Poddala jsem se spánku, který jsem tolik potřebovala.

To, že jsem byla zkroucená na sedačce, hlavou jsem sklouzla Nicolasovi do klína a určitě mu poslintala kalhoty, už bylo vedlejší.

Přistávali jsme na letišti Faa'a, které bylo vzdálené dvacet kilometrů od hlavního města.

Držela jsem Nicolase křečovitě za ruku a snažila se nemyslet na ten pocit sestupování z oblak. Smál se mi. Samozřejmě, protože on na rozdíl ode mě létal často. Sevřela jsem víčka pevně k sobě a přála si, abychom už konečně stáli na pevné zemi. Z mého soustředění mě vyrušil Nicolasův hlas: „Andítku, pustíš mi už tu ruku?“

„Ne, až přistaneme,“ zavrtěla jsem odmítavě hlavou.

„Zlato, všichni už vystupují,“ zasmál se a políbil mě na spánek.

Otevřela jsem jedno oko a rozhlédla se okolo sebe. Vážně většina lidí vycházela ven. Podívala jsem se na vysmátého Nicolase a konečně pustila jeho ruku.

Přidali jsme se k ostatním a také zamířili k východu, kde jsem na tváři ucítila jemný vánek. Bylo tam nádherně. Slunce sálalo vysoko na obzoru a slibovalo tropický den. Přesně takový, jaký jsem právě představovala.

Prošli jsme letištní halou, kde na nás neblikaly blesky fotoaparátů, nepokřikovali na nás bláznivé fanynky ani fanoušci.

Usmála jsem se a chytla Nicolase za ruku. Ne tady tak křečovitě, jako v letadle.

„Bude to skvělá dovolená,“ zašeptal mi do ucha.

„O tom nepochybuji,“ odpověděla jsem mu a přitáhla si jeho tvář k polibku, „a teď zvedni telefon a zavolej domů,“ poprosila jsem ho.

„Už jsem psal Rafaele,“ odpověděl mi.

„A co říkala?“ vyzvídala jsem netrpělivě a doufala, že se nestala po našem odjezdu nějaká kalamita.

„Všechno je v pořádku, nemáme se ničeho bát. Všichni nás pozdravují. A malá byla hodná.“

„Tak aspoň že tak,“ přikývla jsem. „Jak se dostaneme na Bora Bora?“

„Vidíš tu Audi?“ naklonil se ke mně a ukázal prstem na bílé SUV podobné tomu, co měl doma.

„Přivezli ti sem tvoje auto?“ zvedla jsem zvědavě obočí.

„Ne,“ zasmál se. „Půjčil jsem si ho tady.“

„Kdy?“

„Než jsme odlétli, zarezervoval jsem ho přes booking,“ pokrčil rameny a hodil do kufru naše zavazadla.

Musela jsem se smát. Kdyby kolem nás neprocházeli cizí lidé, v dálce nebyly lesnaté kopce a za námi několik hodin únavného letu, připadala bych si jako doma.

Stejně auto, stejné cestovní vypětí, jako když odlétali s týmem na zápas. Stejný roztomilý Nicolas.

A přece se to zdálo jiné. Byly jsme tu jen my dva, jako když jsme se potkali. Dovolená, která slibovala dobrodružství, sex a dlouhé klidné večery s Nicolasem.

Když mu cinkla SMS, podívala jsem se na něj. Zapnula jsem si pás a sáhla po jeho telefonu.

Neznámý odesílatel: VŠE JE PŘIPRAVENÉ.

To bylo vše, co jsem se ze zprávy dozvěděla.

„Kdo to je?“ zeptala jsem se ho a ukázala mu zprávu.

Jen se usmál a sešlápl plyn.

„Nicolasi?“

„Uvidíš,“ řekl záhadně a stiskl mi rukou stehno.

Jeho pohled sliboval věci, které jsem byla ochotná udělat hned a na počkání.

Dojeli jsme autem až na samotný konec ostrova k pobřeží. Podívala jsem se nechápavě na Nicolase a otočila se zpět k širokému molu.

„Co tady?“

„Tady chvíli počkáme, než pro nás přijedou,“ odpověděl mi klidně a vyndával naše kufry.

Rozhlédla jsem se po okolí a konečně mohla poznávat krásu ostrova, která byla všude kolem nás.

„Kdo?“ zeptala jsem se ho nedočkavě.

„Sakra, andílku,“ zasmál se, „prostě počkej a uvidíš.“

„Dobře,“ zabručela jsem, sedla si na jeden z kufrů a rozhlédla se po oceánu.

„Zlato?“ zeptal se mě po chvíli Nicolas.

„Ano?“ otočila jsem se na něj a věnovala mu svoji veškerou pozornost.

„Proč mám v kufru dinosaury?“

Nechápavě jsem naklonila hlavu na stranu a přemýšlela, jestli si ze mě nedělá srandu.

„Jaký dinosaury?“

„Mám v kufru asi jedenáct dinosaurů. Stoprocentně vím, že jsem si je tam nedával,“ zamračil se a znovu přehrabal obsah svého zavazadla.

„Já jsem ti nebalila. Říkal jsi, že to zvládneš sám,“ namítlá jsem a snažila se uklidnit cukající koutky.

„To jsem si tam já nedal.“

„Lucca už doma nebyl, ten ti je tam přihodit nemohl,“ přemýšlela jsem nahlas.

Samozřejmě, že šlo o dinosaury jeho syna, o ty, které jsem mu zabalila do kufru, protože jsem myslela, že děti poletí s námi.

Rafaela nás večer před odletem nechala o samotě a šla sbalit věci Seleně, aby u nich měla vše potřebné.

Samozřejmě, kdo jiný by Nicolasovi mohl naházet dinosaury do kufru, pomyslela jsem si a vyprskla smíchy.

„Alespoň si budeš mít s čím hrát,“ provokovala jsem ho pobaveně. Raději jsem před jeho vražedným pohledem a rychlýma nohama začala utíkat.

„Budu si hrát, ale s tebou,“ zašeptal mi do ucha, když mě dohonil.

„Bez dinosaurů?“ zeptala jsem se a nahodila smutný psí kukuč.

„Půjčím ti svého pterodaktyla,“ řekl naprosto vážně a hleděl mi zpříma do očí. Já jsem jeho dokonale hranou přetvářku nevydržela a vyprskla smíchy, až jsem se ohnula v pase. On se ke mně okamžitě přidal.

Nemohl jsem se dočkat, až mi ho ukáže. Jen jsem doufala, že si při intimní chvílce nevzpomenou na přirovnání, které použil. Jen co by stáhl kalhoty, propukla bych v nezastavitelný smích, a to jsem nemohla přece dopustit. Naštěstí mě z mého přemýšlení vytrhl Nicolasův hlas: „Už jsou tady,“ oznámil mi a narovnal se.

Postavila jsem se vedle něj a zakryla dlaní paprsky slunce, které mě oslepovaly. To, co se vynořilo na moři, předčilo veškeré mé očekávání.

Možná bych si už mohla zvyknout, no ne? Nebyla jsem s ním tak krátce, aby mi pokaždé, když mě něčím překvapí, spadla brada až na zem.

Podívala jsem se na něj a zaznamenala jeho úšklebek.

„Tohle je to překvapení?“ vyzvídala jsem.

„Ne,“ zavrtěl hlavou a vydal se k malému člunu, který dojel co nejbliž ke břehu.

Usadili jsme se a pozdravili se s příjemným starším pánem.

Zahleděla jsem se opět na tu krásku přede mnou.

Tohle byla naše jachta? To vážně?

„Upřímně, nemusíme na Bora Bora,“ zavrtěla jsem hlavou a kývla na loď.

„Musíme, tohle je naše na čtrnáct dní, pokud bys chtěla kamkoliv vyjet,“ usmál se hrdě a chytl mě okolo ramen.

„Všechno se mi to jenom zdá,“ zašeptala jsem.

„Ne, zlato, tohle je realita,“ přesvědčoval mě, i když já byla pořád na pochybách.

Tak to mě poser, prolétlo mi hlavou, až jsem se sama nad sebou pozastavila.

Vyhoupala jsem se z člunu a za pomoci Nicolase se dostala na zád' lodi.

Zvedla jsem zrak a uviděla šest mužů. Trochu jsem se zarazila a otočila se na Nicolase.

„To je posádka, všichni jsou tu proto, aby loď fungovala, jak má,“ objasnil mi, aniž bych se ho musela na cokoliv ptát.

„A proč na mě tak zírají?“ sykla jsem na něj.

„Protože jsme právě dorazili, zlato,“ zasmál se.
„Olá bro.“

Znovu jsem se zarazila. Co to, k čertu, bylo? Pozdrav?

Nahodila jsem si kabelku a vykročila za Nicolasem do středu luxusu.

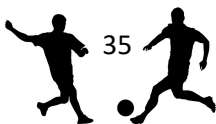
Vážně bych si měla zvyknout, že můj skoro manžel na těchto věcech netroškaří.

Rozhlížela jsem se okolo sebe a nemohla uvěřit té nádheře. Bylo to jako ocitnout se na jiném místě, které se mi houpalo pod nohama.

Usmála jsem se na Nicolase a vydala se prozkoumat zbytek jachty.

To, co mě ale zaujalo ze všeho nejvíc, byla ložnice, protože v té jsem s ním plánovala strávit nejvíc času. Vypískla jsem radostí a vyskočila na obří postel.

Připadalo mi, jako bych se ocitla v luxusním hotelu. Alespoň na chvíli jsem se vrátila do dětských let a začala na posteli skákat. Při jednom z doskoků jsem se otočila směrem ke dveřím, kde

jsem zahlédla pobaveného Nicolase a dopadla na zadek.

„Vidím, že se ti tu líbí,“ díval se na mě pobaveně a otočil si kšilt dozadu.

„Řekla bych, že je na čase, abys mi ukázal, čeho všeho je ještě pan Santos schopný,“ zašeptala jsem svůdně, našpulila na něj rty a pomalu naznačila ukazováčkem, aby šel za mnou.

Nenechal se přemlouvat. Došel až ke mně a zvedl mě na nohy.

Tyčila jsem se nad ním, když si mě přehodil přes rameno.

„Nicolasi?“ vykřikla jsem překvapeně. „Chtěla jsem vidět pterodaktyla,“ vyhrkla jsem ze sebe první věc, která mě napadla. Netušila jsem, že ho tak pobavím. Doslova zařval smíchy a málem mě upustil na zem.

„Ukážu ti ho večer, už se nemůžu dočkat. Ale mám takový pocit, že ses ptala na to, čeho je pan Santos schopný, ne?“ vrátil mi moji poznámku.

„Co máš v plánu?“ vyzvídala jsem a laškovně si skousla spodní ret. K mému překvapení jsme vyšli na přední palubu.

„To uvidíš, andílku,“ odpověděl mi záhadně. „Umíš létat?“ zeptal se. Trochu mě zmátl. Jenže v tu chvíli vyskočil. Pod jeho bosýma nohama jsem uviděla jen blankytně modrou barvu. Stihla jsem pouze krátce vykřiknout a v mžiku jsem byla

